

II. Видове игри

1. Сюжетните игри и игрите драматизации

Няма съмнение, че сюжетната игра съществува. Както вече бе уточнено, една от игрите, вписваща се в тях е драматизацията. Макар и причислена към тази група, същата се съотнася и към творческите игри. Разликата между нея и сюжетно-ролевата е най-вече в това, че в типичните игри-драматизации се пресъздава определен текст /от: приказка, разказ, пиеса, филм/, а ролите са определени предварително. Този текст може да е носител на съществена информация или да рефлектира по определен – желан от възпитателят начин /да задълбочи чувствата, да подобри разбирането, да провокира тип поведение.../ върху децата.

Типичен пример за този вид игри са куклените спектакли. Същността им изисква точен подбор на текста в зависимост от най-съществената авторова идея. Независимо от това често не само учителят а и децата подбират какво и как ще пресъздадат - текст, ситуация, обстановка. За целта те сами си устройват творчески замисъл и демонстрират решенията и уменията си да: подберат сюжет, конкретни текстове, декори, костюми, поведение, изказ.

В процеса на творческите игри е характерна подраженческата дейност на децата. Съобразно възможностите си те възпроизвеждат някои дейности на възрастните така както са ги разбрали и съумели да ги впишат в арсенала си от компетенции за изразяване. Това възпроизвеждане не е пряко подражание, а носи елементи на известно типизиране, схематизиране или обобщаване на дейности. С оглед на целта се създава необходимата игрова ситуация. Определена роля за вида ѝ играе социалната и природна действителност. Друга тяхна съществена особеност е съвместната детска дейност в процеса на игра или с други думи казано, е налице подчертан социален характер. Децата си взаимодействат. Те не просто играят едно до друго, а са партньори. Често, съиграча може да е въображаем. По този повод, Н. Витанова, определя играта – драматизация като художествен синтез на реални и „въображатели отношения”. Чрез широкото информационно въздействие на средата и особено чрез художествените произведения, в играта

отношенията се обективизират и превръщат в жизнена социална ориентация към другия човек, независимо, че този човек е детето в роля, пресъздаващо действията и постъпките на литературните герои. Играта е форма на предварително преживяване на бъдещето, но с цялата откровеност и чистота на детството. Участниците свободно използват и пренасят знанията си от една област в друга, развиват уменията си да комбинират жизнени и художествени представи, да ги изменят по свой индивидуален начин и да създават неповторимо творчество.

Ролите, в които влизат са тези, чрез които децата непринудено и дискретно в помощта на педагога, осмислят и разбират на едно по-дълбинно ниво собствения си вътрешен детски свят, преживявания и тези на другите. Това е естественият начин, чрез който децата, изживявайки удоволствието от играта сами, извличат нови смисли за себе си от като участват или наблюдават драматизирани приказки, дори когато се запознават с едни значително по трудни жанрове, каквито са: басните, гатанките, поговорките и т.н. Включването в роля има и пост-ефект, който е ирадиращ в контекста на мета-когнитивните промени на детската личност. Последствие от тях са: желанията след време децата отново да влязат в роли, да драматизират, да си взаимодействат с другите като проявяват просоциални чувства и поведение, решават проблеми, започват да се включват в планираци

Още за това след стр 29

